

Kong Eriks og de fredløse,

historisk Roman i to Dele

af Bernhard Severin Ingemann.

Anden Del.

(Kortf.)

Fjerde Kapitel.

Næste Morgen tidlig stod en Vaabenpersevant i Drott Lages Sovekammer med sin store Fjerhat i den ene Haand og et langt, spidst Sværd i den anden. Drottens lide med sin Paatladning, medens han med spændt Opmærksomhed hørte, hvad der berettedes ham. De tre anlagte Riddere var om Natten forbundne tillige med de Ranfægtige, som ved Midnat havde afløst Bagten ved deres Dør i Ridderloftet. Af Stalden var Ridder Brocks og Hr. Papas Heste borttagne. Ingen af deres Svende var at se paa Slottet; men den store, fede Hest, som den foregionne Ridder Krummebige var kommen paa, stod endnu i Stalden. Vaabenpersevant, som bragte Lige denne Beretning, overtraffe ham tillige det Sværd, han ved Aftensbordet havde modtaget af den hemmelighedsfulde Ridder med Hjelmskuen, og bad Drottens lægge Mærke til en besynderlig Indretning derved. Hestet var hult og indeholdt en Bæst, som ved en Fjer kunde meddeles Klingen. En Hund, man havde ribst i Huden med dette Sværd, var død i Krampetrænkninger.

„Ha! et forgiftet Vaaben!“ — udbrød Lige forfæret og rakte Sværdet med Ufhy tilbage. — „Bring det straks op i Slotskøkken! Du kan vel bevise med Ed af hvem du modtog det?“

„Det skal jeg have ondt ved, Herre Drott! al den Stund ingen ved hvem han var i Sandhed“ — svarede Persevant — „men at det var den stumme Ridder med Hjelmskuen, ham, man talte Hr. Krummebige, det kan jeg gøre min Ed paa. Tilmed skal jeg melde, Herre Drott!“ — vedblev han — „at Lunderens Kammerfjend, Ridder Valle, er død i Nat af sine Saar, hvorved det var saa ringe, at fast alle udlo ham til det sidste. Bøddleren sværgede paa, han har været faaret af en trefantet og forgiftet Dolk.“

„Gud forbarme sig!“ — udbrød Lige — „saa var hans Dødsangst dog grundet! — ha! vi har haft en giftig Morder her til Gæst. Han er her maaste endnu!“ — Drottens gik hastig. Kort efter hørte man Marst Oluffens barske Stemme i Slotskøkken, og før det ringede til Ottefing, red der en Hødding med en Stare Antenne i fuldt Firspring ud af Slotsporten. Marsten selv red paa Jagt, hed det; han for med en Flok Jagere og Hunde gennem Fruerlund. Drottens undersøgte hele Slottet. Før Ottefing var endt, bragte Marsten og hans Jagere en bunden Mand til det gamle Valdemar-Taarn. Det var den stumme Ridder med Hjelmskuen; hans Stæg og Vjenbrun havde stiftet Færde, og det var snart bekendt, at det havde været en af de fredløse.

Under den Tummel, der fandt Sted paa Slottet med alt, hvad der hørte til Hofholdet og de talrige Gæsters Opmærksomhed, lagde man dog ikke stort Mærke til disse alvorlige Foretænder. Det foretænde Dystløb og de ridderlige Fæstligheder bestyrtede alle. Bøddlerne pubesede deres Vaaben og glimrende Sadelstøj; de vældige Dystløshingstene afrettedes og plejedes; det milde Foraarsvejr lovede en munter Fæstdag. Fra Vnen og Omegnen stilledes der spændte Følleskare til Slottet. De prægtige klæbte Riddere løb travlt mellem hørænderne. Alle Slotsvinduerne ud til Rendebanen var allerede oplyste med festlig smykede Damer, og de fleste syntes at have forglemte bade Orefang og Mæsse for Fæsten. Nogle hvidede vel om, at der blev intet af Dystløbet; men ingen vilde ret tro det. Folk var nu en Gang kommet i Bevægelse, og der foretoges endnu Tilberedelser, som vedligeholdte Forventningen. Man saa imidlertid Kongen som sædvanlig ride til Messen med sine fyrstelige Gæster og sine Drabanter. Han var alvorlig og tantsfuld. Junter Christopher red tavs og mørk ved hans Side; han bar over Bystet den store Guldstade med Madonnabilledet, han kong selv plejede at bære, og man ansaa denne Udmærkelse som et Tegn paa, at enhver Misforstaaelse mellem Brødrene maatte være hævet. Junterens Dine unddog imidlertid Kongens, og der vedleedes intet Ord mellem Brødrene paa Vejen til og fra Kirken.

Efter Messen begav Kongen sig straks til Ridderstuen med alle sine Mand, og der betændtes Jorden ved Herolder, at der holdtes Ridderthing og Slotsret. Dystløbet og de andre offentlige Forhøjelser var imidlertid affagt ved Marsten, og man strømmede nu til Ridderstuen, for at se Kongen holde Ret blandt sine Riddere. Han sad særdeles streng og alvorlig paa den ophøjede Eftens-Domstol og var omgivet af stor Pragt. Han undersøgte først nogle unge Ridders Forhold, som var anlagte for mindre Forfejlser og Overtrædelser af Ridderloven. De, der hverken kunde bevise deres Ufhyldighed paa verdslig Rettergangs-Vis eller, hvor der var Tvivl, fortættede sig til ridderligt Væresforsvar med Sværd og Stærk Vans, blev strengelig forvist fra Hoffet; men de, der tilfod og angreb en tilgivelig Forsætte, fik Tillæbelse til ved læt Ridderdaab at genvinde Plads og Rang blandt Kongens Mænd.

Drottens fremtraadte nu i sit eget og den høje Ridder Valles Navn med Anklage mod den foregionne Ridder Krummebige, som hin høje Ridders Snigmorder, saa vel som mod Ridder Brock og Hr. Papas, som Landsforrædere og hemmelig sammenførerne mod Riget og Kronen, og han tilfod, hvis de Vidnesbyrd, han fremlagde, ikke fandtes fildølgende, i sit eget og den høje Ridders Navn at betragte sin Anklage med Sværd og Lanse for en Gudsdom, i Kamp paa Liv og Død med Forræderne. Da de tvende saa haardt anlagte Riddere ved ulovlig Flugt var undtagne, erklæredes de for mistænkte og indstævnedes til at møde og forsvare sig inden seks Uger og en Dag, hvis de ej som Forrædere vilde domfældes; men den foregionne Krummebige, hvis rette Navn ved gylbige Vidnesbyrd var opløst, blev først frem for Dommeret. Han var iført den gamle Rustning, hvori han var kommen; han bar Hjelmskuen og det Stjold, han havde medbragt fra Skovklosteret og hvorpaa man nu først bemærkede de Hviders berømte Stjoldmærke; men han bar intet stærkt Væge og var omringet af stærk Vagt. Den glinsende Sværte var

borttagen af hans stive Studs-Stæg, der nu lignede Svineborst, og af hans bukkede tætt sammengroede Vjenbrun, der af Almuen ansaas for et Varulvemærke og hvorpaa den fredløse Vage Kage ifær var tendelig. Han var bleg og stirrede vildt om sig. Da han hørte sig nævnet og anslaget og saa Kongen i den store Kred af alvorlige Riddere, var det som han bluedes ved at synes nedslagen eller nymmet; han opløstede sit Hoved og fremtraadte med stolt og dristig Mine, selv med Jagtagelsen af en vis ridderlig Anstand. „Var hilset, Kong Eriks!“ — sagde han med høj Røst — „var hilset, hver gød Hofmand, der tjener her til Hove med Vre! Krist bebare hver Dannemands lære Søn fra den Ulfte, der fører mig hid! Men er her fri og djarve danske Mand til Siebe, vil den Mand ikke faarne Bærg, som blev fredløs for Danmarks Frihed og det danske Ridderskabs Vre.“

„Tal ikke om Frihed og Vre, du, som kun har Frøstehed og Stændelsdaab at prale af!“ — tog Kongen Ordet med tolv og rolig Foragt — „under en from og ærlig Mand's Navn har du indsejlet dig i min Hal blandt Mænd af Vre og misbrugt Ridderkæbets hellige Ret, for at stjule Svig og Bedrag. Din Mælle her er affalden, Forræder! dine forgiftede Vaaben har røbet dig. Du blev for Judas vært ubjagen af Danmark; dog har du voøet at træde mig for Vje; et Snigmord har du alt udøvet i min Kongesgaard; men et andet har du haft i din Hu. Kan du nægte det? har du et Ord til dit Forsvar, elendige!“

Fangen ved sig i Væben og stærk Lænder: „kom jeg just ej fra den hellige Grav“ — mumlede han — „saa tom jeg fra Benner's og Frænder's Grave og fra myrbede Stalsbrøders Lig. Den Gæt, jeg her har stoppet Munden paa, var en andels Røddklump, som jeg kun prøvede min Dagegert paa; hvad jeg ellers havde i Hu, kommer ingen ved; men hvad jeg har lovet, var det min fulde Ugt at holde. Mod Udyr er intet Vaaben uærligt, Kong Eriks! og har fredløs Mand ingen Ret og Tryghed, hvor kan J da tro, han lader sig binde ved eders elendige Love?“

„Har J oversejlet Sagen, mine Mænd!“ — sagde Kongen — „saa udfør det Dommen over denne frætte Forræder efter menneskelige og guddommelige Love!“

„Han har forbrudt Vre og Liv efter Landsloven“ — lød Dommen enstemmig — „efter den strenge Ret har han selv forbrudt Haand og Vje.“ Herolde udfagde denne Dom med høj Røst.

Da Lige Kage hørte sin Dødsdom, stælede hans Kna, og han saa sig om med et stærkt Blik, som om han blandt de tilstedeværende ventede Forsvar eller Indsigelser mod Dommen; men der var dødsstille; ingen rørte Haand eller Mund til hans Forsvar. Han syntes nymmet og bøjede nu det ene Kna for Domstolen: „Rald eder i Hu, Herre Kong Eriks!“ — sagde han med sorgmodig Stemme — „jeg tjente i eders Herre Faders Gaard, og han gav mig selv det Lov, at jeg var den gæveste Bøddler, han ejede; hans Død var aldrig mit Onst; jeg vilde have reddet ham, hvis det havde staaet i min Magt, hvorvel han havde brudt sin Haandfæstning og selv opløst Vaandet, der bandt Danmarks Krone til hans Hoved.“

„Jeg mindes vel, du tjente i min Faders Gaard for Penning og Klæder“ — svarede Kongen — „men jeg og hver Mand i Danmark ved ogsaa, at du var den trentende Graabroder i Finnerup Lade hin blodige St. Cecilia Nat, og dit Sværd var ej det sidste, der stod i din uhykelige Konges Dyrst. Som en trolos Forræder og Kongemorder blev du dog kun dømt fredløs paa Dannehoffet, medens jeg stod under Formynderstæg; men nu skal du visseelig lide reiserdig Straf, saa sandt jeg bærer Danmarks Krone!“

„Er her da ikke en eneste fri Mand, der tør møde et Ord for mig?“ — raabte fangen med et vildt Blik og sprang op. — „Ha, J Tyranslaver! jeg foragter jer!“ — vedblev han og saa sig rasende om: „den Bedrift, hvorfor jeg blev fredløs, var den største, danske Mænd har udøvet; Tyrandrab var Hædersdaab, saa længe Verden har staaet, hvor der var Gnist af Frihedsaand i Folkens Sjæle; nu er her kun fejge Trælle i Danmark, og jeg stammer mig ved at nævne jer Knaemænd. Der staa J nu og taber Mund og Mæle, fordi der atter høres et dristigt Ord i Kongshallen. Mod har J nu kun til at tryde i Støvet for en hævngerig Despot og dømmes Frihedens sidste Væner til Stofotet. Er det jer ikke nok at se mit Blod? Vil J hugge Hænder og Fødder af mig? vil J stinge mine Dine ud, at ingen fri Mand skal se jer røbme? Vil J saaledes handle med en Kstling af Afler Rags og Stjalm Hvides høje Stamme? Jeg er Riddersmand!“ — raabte han nu stolt — „jeg fordrer alene at dømmes efter Ridderloven! den gælder over hele Verden; men under dette Lands Love staaer jeg ikke længere.“

„Hvo slog dig til Ridder?“ — spurgte Kongen med et foragtligt Blik.

„Den største Riddersmand i Danmarks Rig“ — svarede fangen og trefsele trodlig — „den Mand, hvis Stotvinge ingen Ridder her er værdig at løse: min høje Frænde, Danmarks Riges Mark, Stig Andersen Hvide; og er det ikke tom Pral og forsængelig Ubespil med eders ridderlige Færd, Kong Eriks, saa lader J mig nu vedersfare's Ret og Stel efter den Lov, der er eders Væsten!“

„Vel! ved alle hellige Mænd!“ — udbrød Kongen med blussende Kinder — „efter Ridderloven skal din Dom fuldbyrdes, siden du selv fordrer det, og du skal erfare hvad det er at dømmes fra Vren! Det Riddersnavn, en fredløs Kongemorder gav dig, er vel kun ringe Hæder værd; men du skal dog ikke medbringe det til din ærelse Død. Dine Hænder og Fødder skal du beholde og dine falste Dine med; men den Vre, du praler af, skal du paa lovlig Vis miste for Ridderkæbets Stjold — og Livet for min Faders Stjold alene!“

Paa Kongens Vint blev nu fangen bortført, og en Ret af de ældste Riddersmænd sammentraadte, for at bestemme hans Dom med Fremfærd efter Ridderloven.

Tre Timer derefter blev fangen i fuld ridderlig Rustning og til Hest ført til et højt Stills paa Rendebanen, hvor Kongen nu selv holdt nedensfor til Hest, omringet af alle sine Riddere. Slotskapellanen stod paa Stillsbet med en Række Sortebrødre fra Dominikanerklosteret. Fangen blev ført derop, dog ikke for her at lide Døden, men for efter Ridderloven paa den mest værdige Maade at udsendes af Ridderkæbet. Der var en stor Mængde Menneker forsamlet; alle Slottets Vinduer saa vel som

Dystløb-Tribunerne var fyldt med nysgerrige Tilskuere. Fra Tærneres Vinduer tætt ved Jomfrutaarnet littede et lille nysgerrigt Jomfruaftig frem, der udmærkede sig ved sin Livlighed og Stønhed; det var den fangne Jomfru Ulrika, som, uden at vide hvad der skulde ske, havde overtaget den søjelige Tærne til at tage hende med og lade hende se det store Optog, der taltes om. Ingen vidste, hvad der skulde foretages: den hele Handling var hidtil ubetændt her i Landet, hvor den unge Kong Eriks først søgte at indføre alle Riddersænets Stitte, og det nye hemmelighedsfulde beri spændte endnu mere Nysgerrigheden. Ulrika saa Præstierne paa det høje Stills og en Ridder i fuld Rustning blide ledet derop; han vendte Hagen til Vinduet, og hun kendte ham ikke. Der fremtraadte nu en Mand i en rød Kappe med en Jernskjold i Haanden og et raat, barst Ansigt; han saa ud som en Bøddel, men bar dog hverken Sværd eller Vkse. Han red Stjoldet fra Ridderen og løste hans Rustning af, hvorpaa han spærkede Stjold og Harnisk med Røstslag og kastede de knuste Vaabenstykker for hans Fødder.

„Du min Gud! er dette en Henrettelse!“ — udbrød Ulrika forstrækket. Nu ledte man Ridderen med af Stillsbet; han vendte sit blege, frygtelige Ansigt mod hende, og hun kendte ham. „Kage, Kage! reiserdige Himmel!“ — udbrød hun med et Strig og jant afmægtig om i Tærneres Arme. Man stundte sig at bære hende tilbage til Taarnet og til hendes stille Søsters Pleje.

Vaabenmarkedet var taget af Lige Kages knuste Stjold; det blev nu tillige med Resten af Stjoldet hængt ved Halen af en Hoppe og saaledes slæbt gennem Starnet paa Bordingborg Gader, ledjaget af Herolderne's Haansord, der gentoges af den forbitrede Almue.

Den afvæbne Ridder blev imidlertid ført hen paa Røddingen ved Slotsstalden; der blev hans Guldsporer aftagne, og paa samme værdige Sted blev Halen hugget af den Hest, han sidst havde redet. Medens Opmærksomheden var henendt paa den sære Stit, gjorde den ærelse Ridder forgæves et Forsøg paa at udfly: han blev nu bunden med Strikker og atter ført op paa Stillsbet. Der stod han og stirrede harmfrædende om sig, medens Præstierne sang en Vigilie over ham, ligesom de plejede at synge over de døde. Han saa sig rasende om. Da han intet Bøddelsværd saa blinke, syntes han endnu ikke at have opgivet Livshadbet, og han krefse med vild Trods. Den alvorlige Dødsfang lod dog til at gøre frygtelig Indtryk paa ham og snækkede hans Trods; inden den var endt, sank han ned i en bedende Stilling. Dødsfangen ophørte, og nu fremtraadte Slotskapellanen med den hellige Strift i Haanden og begyndte med høj Røst at læse Salmistens Dom over Forrædere. „Saa siger Herren om dig og dine lige“ — raabte Præsten — „han skal ingen have, som dræger Mistundhed til ham — hans Ende skal være til at udryddes — hans Navn skal udslættes i den anden Slægt — han havde ikke Lyft til Velsignelse, og den blev langt fra ham; fordi han ælste Forbandelse — saa kom den over ham“ —

„I med Forbandelserne, Præst! hvad enten de er hellige eller ej!“ — raabte Kongen heftig — „hans Sjæl maa den forbarrende Gud dømmes! — her gælder det alene hans Riddersæte.“

Dog Kapellanen var saa ivrig inde i sin Tæst, at han, uden at høre Kongens Ord, endnu tilføjede: „naar han dømmes, da skal han udgaa som en ugubelig, og hans Vn skal blive til Synb“ —

Den knælede Ridder sprang ved disse Ord op og stirrede rasende paa Præsten. „Saa vid da, hver fri Mand i Danmark! og hør, om det var Synb!“ — raabte han — „jeg bad i denne Stund til Uhyernes Bøtvinger, St. Magnus, og alle hellige, at Kong Eriks Skippings fordomte Aftom maa udryddes af Jorden, som han selv blev det ved denne Gaand i Finnerup Lade.“

„Du forkyndte ham Sandhed, Præst!“ — sagde Kongen og betvang med Nøje den opslammende Harm — „dog — ingen gejstlig Forbandelse mer! Hans Tanker og Bønner maa Gud dømmes! her staa denne Forræder kun for sine verdslige Dommere.“

Præsten tav. Kongen vendte sig nu højtidelig til Vaabenpersevant og spurgte: „sig, hvad er denne Forræders Navn?“

„Ridder Lige Kage af de Hviders højskaarne Stamme“ — svarede Vaabenpersevant.

„Dette er ikke hans Navn, som her staa for vore Dine“ — raabte Herolde — „thi ubi ham erklæder jeg og det danske Ridderskab intet, uden en Forræder, en trolos og en Veneber.“

Kongen gentog Spørgsmaalet om Forræderens Navn tre Gange; hver Gang nævnedes Vaabenpersevant det, og hver Gang raabte Herolde: „dette er ikke hans Navn“ med det samme frygtelige, tilintetgjørende Tillag. Da Herolde sidste Gang havde udræbt disse Ord, modtog han af Vaabenpersevantens Haand et Vækket med varmt Vand; dermed fleg han øverst op paa Slottet og kastede Vandet over den ærelse Ridders Hoved og Stuldre med de Ord: „saaledes udfætter jeg Ridderkæbets hellige Mærke af dette Lig.“

Saa snart dette Ord var udfagt, betragtedes den ærelse Ridder som død og behandlede som et dirligt Lig. Han blev med Strikker under Armene neddragen af Stillsbet og bunden paa en Ligbaare. Et Ligtænde blev lagt over ham, og medens Kongen og alle hans Riddere red tilbage til Slottet, blev Lige Kage, med et forhaanende Følge af den lafeste Almue, baaren af Slaver til Kirken, hvor der atter blev bedet og sunget over ham, som over en afdød. Da man endelig tog Ligtænde af ham, for at føre ham til den dirlige Død, saa han afmægtig paa Ligbaaren, og man vidste ikke, om man i denne Tilstand skulde føre ham til Retterstedet.

„Gaar bort og lader ham ligge! Sol er nedgangen, og han har Fred her til i Morgen!“ — lød nu en stærk, myndig Røst i Kirken, og Kommandatoren for Helligknauds-Ordenss Kloster traadte højtidelig frem i sin høide Korherredragt med det dobbelte tolvspidsede Splotors paa Bystet. Alle kendte ham, og man bukkede ærbødig, med solbede Hænder og halvt nedbøjet Kna, for at modtage hans Velsignelse.

Stadsfogden og hans Svende, der skulde føre fangen til Retterstedet, syntes dog noget tvivlraadige og tvøvede.

„Paa mit Ansvar! gaar alle bort herfra og lader Synberet ligge her til i Morgen!“ — gentog Kommandatoren — „hans Sjæl skal have Fred til at berede sig paa Stillsbeten med det synderlige Vegeme. Det er mit hellige Embeds Pligt at sørge for de døendes Sjæle. I Kirkens og den Helligaands Navn befaler jeg den verdslige Magt her at vige!“

Alle bortfjærnedes sig. Den høje Ordens-Kommandator gik sidst ud af Kirken og lod lutte Kirledøren paa Stadsfogdens Befaling blev der sat en f af Lanfægtige uden for Kirledøren.

Da Stadsfogden og hans Svende næste lig traadte ind i Kirken for at føre den borg Retterstedet, fandt de der et dirligt Lig bueg. Nogle mente, at Gaardsdagens Cere hade været nok til at dræbe ham; andre fand, at han kunde være død af Angst og Gru, naar G men til sig selv om Natten og havde set sig en til Ligbaaren i den øde Kirke. Forestillingen om sel, der syntes at have dræbt den ulfkelige, idet han gruelige Stilling havde ligget en hel Nat og ventet p Dødstime, bakte nu endog saa et Slags Medlidenshed i den samme Almuesjæl, som forrige Dag ikke nok som havde funnet forhaane den forhadte Snigmorder, og man fandt nu, at Kongen dog havde været alt for streng, og at selv den fromme Ordens-Kommandator i høj Grad havde foraget Synberens Straf, ved paa den Maade at sørge for hans Sjæl, at han fik en hel Nats Friest til at dø af Angst under sin Beredelse til Døden. Liges Ansigt var opfulmet og allerede i den Grad forandret, at ingen kunde kende den fredløse Ridder Kage, ubtagen paa Stillskægget og de sammengroede Vjenbrun. Ligt blev straks i al Stille begravet, uden Kirkens sædvanlige Ritus og i uindviet Jord. Men næppe var den høje begravet, før der høretes en fagte Mumlen blandt den urolige Almue om, at det dog næppe havde været det rette Lig. Den høje fastige Forandring saa tidlig paa Foraaret havde man fundet højt mistænkelig, og man mumlede om, at Stæg og Vjenbrun uden Tvivl havde været falske. Det var bekendt, at den fredløse Lige Kage havde været en Frænde af Vre-bisps Grand; og Helligaands-Kommandatoren, der fra sit Kloster kunde have Indgang til Kirken, formodedes at have benyttet sin Myndighed ved denne Lejlighed, for at redde en Frænde af sin mægtige og farlige Prælat. Dog dette Rygte blev snart nedbrydet af Stadsfogden og hans Svende, hvem det funde paadrage et betænkeligt Ansvar; det kom hverken Kongen eller Drottens for Dre, og man troede ved Hoffet, hvad der ved Staden verdslige Dørlighed i lovlig Form var berettet, at den fredløse Kongemorder var befunden lirløs paa Ligbaaren, og at Ligt om Morgenen efter lovlig Besigtigelse var begravet.

Femte Kapitel.

Den strenge Ubor, der var udbredt over alt, hvad Kongen denne Gang foretog sig paa Bordingborg, var alle paafaldende. De Fæstligheder, man havde glædet sig til, i Anledning af Forliget med Hertugerne, var aldeles ublevne, og snart havde alle de fremmede Herrer og Riddere forladt Slottet. Junter Christopher havde taget en kold og høftig Ufsted og, som det beh, begjied sig til Kallundborg eller Holbæk; begge disse Slotte var ham med fuld Væhnsret tilbagegivne. Inden sin Afreise havde han anmeldt, at Jomfrutaarnet holdtes st beogtet, og at de smutte Statsfanger stod i Samtvem med Høstændet og maaste selv med anfølgere Personer. Denne Angivelse havde nødt Slotsbefalingsmanden til strengere Forholdsregler med Fangernes Bevogtning. Den lille, tjenstfellige Tærne var bleven afløst af en alvorlig Fangevogterst, og ingen uden hun og en lægethndig Helligaandsbroder tilstædedes Adgang til Taarnet. Den yngre af de fangne Jomfruer var fyg, hed det, og ikke ret ved sin Samling; hun indbildte sig at have set en Henrettelse og at hun selv var en Prinsesse, som havde haft en uhykelig Prins til Gfster. Blandt Slottets Husfolk gav dette Anledning til megen Snak og allehaande Formodninger, hvorved ogsaa Drott Lige nævnedes, som de fangne Jomfruers ivrigste Bøsthyter, og man mente, at deres Sag ved hans Indflybelse snart vilde saa et ihjeltigt Udfald.

Kongen blev med Rigstraadet og sine Drabanter Paaften over paa Bordingborg Slot, hvorfra mange Regeringsforanstaltninger udgik. Drottens var herved, næst Kongen selv, ifær virksom, og man saa ham jævnlig ved Riddersnes daglige Forhøjelser paa Rendebanen eller i Boldhuset. Han var som sædvanlig, alvorlig og stille; man saa ham undertiden i de maanelse Foraarsaftener gaa ene og ligesom drømmende omkring Jomfrutaarnet. Siden Kongens Ankomst til Bordingborg havde Lige ikke set de fangne Jomfruer; det lod som havde han hørt det almindelige Føllesnat om hans varme Deltagelse for dem og han nu frygtede for at stæde deres Sag eller deres Rygte ved noget Besøg.

(Fortsættes).

B. S. Ingemann:
Valdemar Sejer.
3 Dmslag 80 Cents.   Indbunden \$1.20

Eriks Menveds Barndom.
Indbunden \$1.20.

Prins Otto af Danmark og hans Samtid.
Dmslag 80.   Indbunden \$1.20.

DANISH LUTH PUBL. HOUSE, Blair, Neb.